

Skatteministeriet

28. juni 2021
J.nr. 2021 - 5010

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 556 af 16. juni 2021 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kathrine Olldag (RV).

Morten Bødskov

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvilke metodeændringer der ligger bag, når det på side 25 i Helhedsplanen – Et stærkere Danmark offentliggjort i august 2016 fremgår, at et 5 pct.-point lavere rentefradrag ville give en positiv arbejdsudbudseffekt på ca. 1.000 personer i 2025, mens det i svar på SAU alm. del – spørgsmål 401 (folketingsåret 2019-20) vurderes, at en reduktion af rentefradraget vil indebære en begrænset reduktion af arbejdsudbuddet?

Svar

Med gældende regler udgør skatteværdien af negativ nettokapitalindkomst (rentefradraget) ca. 33 pct. for renteudgifter under en beløbsgrænse på 50.000 kr. (100.000 kr. for ægtefæller) og ca. 25 pct. for renteudgifter herover. Værdien af rentefradraget varierer fra kommune til kommune, idet fradraget gives i kommuneskatten, som udgør 25 pct. i gennemsnit. For negativ nettokapitalindkomst under beløbsgrænsen lægges 8 pct.-point til skatteværdien af rentefradraget. Udgangspunktet for rentefradraget er derfor fradragsværdierne 33 hhv. 25 pct.

Skattefradraget for negativ nettokapitalindkomst indebærer modsatrettede substitutions- og indkomsteffekter. Det gælder både med hensyn til arbejdsudbuds- og opsparingsbeslutningen.

Virkningen på husholdningernes (netto)opsparing af en ændring i rentefradraget er samlet set usikker. På den ene side indebærer rentefradraget, at husholdningerne øger deres gæld og investerer i aktiver. På den anden side reduceres gældsomkostningerne, hvorved der kræves en mindre opsparing for at opretholde det samme forbrug.

Der er ligeledes modsatrettede effekter på arbejdsudbuddet af en ændring i rentefradraget. På den ene side skønnes en reduktion af rentefradraget isoleret set at *øge* arbejdsudbuddet via en *indkomsteffekt*, idet en reduktion af rentefradraget reducerer den disponible indkomst, hvorved arbejdsomfanget skal være større for at opretholde det samme forbrug.

På den anden side skønnes en reduktion af rentefradraget også at have *substitutionseffekt*, som isoleret set *reducerer* arbejdsudbuddet, idet gevinsten ved at arbejde med henblik på at kunne have et større lånefinansieret forbrug (herunder primært et større boligforbrug), reduceres. Denne effekt skyldes, at langt størstedelen af husholdningernes renteudgifter er knyttet til boliggæld. Skattefradraget for negativ nettokapitalindkomst kan således i stort omfang betragtes som et *tilskud til erhvervelse af ejerbolig* – og dermed også et tilskud til at have et større boligforbrug i de yngre år, end indkomst og formue ellers ville give mulighed for. Rentefradraget øger derfor gevinsten ved at arbejde, når sigtet er at kunne have et større boligforbrug, og påvirker på den måde arbejdsudbuddet.

I *Helhedsplanen – Et stærkere Danmark* blev der i arbejdsudbudsvirkningen af at reducere rentefradraget alene taget højde for indkomsteffekten (men ikke for substitutionseffekten), hvilket isoleret set indebærer et bias i den skønnede virkning. Et retvisende skøn for

de samlede virkninger på arbejdsudbuddet af reduktioner af rentefradraget bør tage højde for både indkomst og substitutionseffekten. Der er imidlertid på nuværende tidspunkt ikke grundlag for at skønne over størrelsen af substitutionseffekten, hvilket er baggrunden for, at de økonomiske ministerier aktuelt ikke skønner konkret over den samlede arbejdsudbudsvirkning af ændringer i rentefradraget, *jf. også besvarelsen af SAU alm. del – spm. 401.*